

Nr 493

Av herr **Haglund m. fl.**, *angående principerna för den fortsatta strukturrationaliseringen.*

(Lika lydande med motion nr 394 i Första kammaren)

I en broschyr från Landstingsförbundet kan bland annat följande rubrik läsas: »Sverige har sju regioner». Av en karta framgår följande indelning: Malmö-Lund, Göteborg, Linköping, Örebro, Stockholm, Uppsala-regionen med Västmanlands län, Kopparberg, Gävleborg, Medelpad och Jämtland samt Umeå-regionen med Västerbotten och Norrbottens län. Vidare i broschyren: »I geografiundervisningen lär vi oss städer, landskap, län o. s. v. Men i tidningarna och i dagligt tal möter vi numera ofta ett annat begrepp: Regionen.» I detta fall gäller det en indelning i regionsjukvårdsområden.

Frågor och reflektioner inställer sig omedelbart vid genomläsning av ovanstående text.

Går vi mot en liknande inriktning och målsättning när det gäller den statliga industriella lokaliseringsverksamheten? Kan en dylik eventuell målsättning få den tvåfaldiga effekten att anhopningen av folk till storstadsregionerna minskas och till att ekonomiska och välfungerande regionbildningar ute i landet befrämjas? Måste vi inte *redan nu* skapa bestämda målsättningar för den statliga lokaliseringspolitikerna och därmed vara bättre förberedda när försöksperioden utgår den 1 juli 1970?

Frågorna är många men kan anses fullt berättigade, när man vet att redan nu ca 40 % av befolkningen bor i de tre storstadsregionerna och att år 1980 4 miljoner av landets då 9 miljoner invånare beräknas bo i de tre storstadsregionerna. Vidare är det ju bekant att detta icke är någon speciell svensk företeelse. Alla högt industrialiserade och moderna länder brottas med problemen om anhopning till huvudstäder och utglesning av landsbygd. Paris med sina 8,5 miljoner människor och en ökning av 135 000 om året under perioden 1954—1962, Hollands Randstad med över 2,7 miljoner i sex närliggande städer, Danmark och Köpenhamn med en tredjedel av befolkningen i huvudstaden är exempel härpå. Den här skisserade utvecklingen visar att en medveten målsättning är brådskande.

Av statsverkspropositionen framgår att verksamheten med forskning och utredning om regionala problem har vidareutvecklats och då särskilt om näringslivets regionala utveckling; vidare att länsstyrelserna fått regeringens uppdrag att genomföra utrednings- och planeringsarbete med lokalise-

ringspolitisk inriktning. En särskild arbetsgrupp inom Kungl. Maj:ts kansli prövar och skall successivt »lägga fram förslag till åtgärder för att tillförsäkra dem som bor kvar i glesbygden en samhällelig service» o. s. v. En modellplanering beträffande de lokala kommunikationerna i kommunblock av glesbygdskaraktär skall också utarbetas. Allt detta är tillfredsställande — men ändå icke tillräckligt med tanke på den snabba utveckling som vårt samhälle och näringsliv genomgår. Krav som måste ställas och bli grundläggande principer för den fortsatta strukturrationaliseringen är bland annat att en bestämd regional målsättning för lokaliseringspolitiken fastställs före den 1 juli 1970 och att ett modellän eller annan större regionbildning skapas.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att denna motion överlämnas till den i statsverkspropositionen aviserade utredningen om lokaliseringspolitikens framtida utformning i och för bearbetande av däri angivna grundläggande principer för den fortsatta strukturrationaliseringen.

Stockholm den 25 januari 1968

Anders Haglund (s) Gunbjörg Thunvall (s) Arne Blomkvist (s)
